

METAMORFOZA

Težko življenje je zdaj za ubogo paro človeško -
kdo ne zavida žival, tisto, ki v mestih živi!
Človek peha se ves dan, seveda, če delo je dobil,
često pa stiska si pas, lačen v počitek pregnan.
Mestna žival pa živi življenje razkošnega mesta:
delati treba ji ni, vendar gladu ne pozna.
Včeraj premišljal sem to, stoječ ves obupan na mostu,
vodo sem v čevljih imel, gledal v počasno vodo.
Samomorilna tedaj se misel je v meni rodila,
kmalu, prav kmalu bi bil skočil v smrdljivo vodo.
Mrz pa pregnal mi iz žil in iz glave je misel pogubno:
tudi če slabo živiš, živel pa vendar bi rad.
Mimo hodili ljudje so z zalitimi rdečimi lici,
baš od kosila so šli, ki jim razgrela je kri.
Name nihče ni pogledal, kako mi gre, nihče ni vprašal,
da potolažil bi me, če bi pomagal mi ne.
V revi tej vidi me bog in v srce sem se mu zasmilil,
ni me še k sebi vzel, pač pa me On je otel.
Nisem še utegnil z očesom treniti, ko čudež zgodi se:
nisem več človek, zdaj sem z dlako porasla žival.
Pinč ljubeznivi sem jaz, pogledati me je veselje,
majhna, prijazna žival, ki po vseh štirih caplja.
Pameti nimam sicer, a to še človeku odveč je,
toda želodec imam lačen tako kot poprej.
Glej, pa poboža me mehka ročica, v naročje me vzame,
k meni pritisne obraz: "Revček, ti je mar mrzaz?"

